

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu a soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška, soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **R. Š.**, zastoupený JUDr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. listopadu 2015, č. j. 3224/DS/15-5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. května 2017, č. j. 57 A 3/2016-44,

takto:

I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Magistrát města Karlovy Vary (dále jen „magistrát“) uložil žalobci rozhodnutím ze dne 26. srpna 2015 pokutu ve výši 2 500 Kč za to, že se dopustil několika správních deliktů podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů. Delikty žalobce spočívaly v tom, že jako provozovatel motorového vozidla nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Konkrétně stálo jeho vozidlo dne 28. ledna 2015, dále ve dnech 1., 4.,

5., 6., 15. a 28. února 2015, 21. března 2015 a konečně též 4. dubna 2015 na místech, kde to bylo dopravním značením zakázáno. Řidiče vozidla se nepodařilo zjistit, neboť žalobce nereagoval ani v jednom případě na výzvu magistrátu, aby se dostavil k podání vysvětlení, příp. udával jako řidiče cizince neznámého pobytu. Proti popsanému rozhodnutí se žalobce neúspěšně bránil jak odvoláním u žalovaného, tak i správní žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále též „krajský soud"), jenž ji zamítl rozsudkem označeným v záhlaví.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[2] Proti výše uvedenému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel") včas kasační stížnost. V prvé řadě stěžovatel zopakoval svůj žalobní bod, podle nějž magistrát neučinil dostatečné kroky ke zjištění pachatele přestupku spáchaného dne 28. ledna 2015. Podle stěžovatele je nepřezkoumatelný závěr krajského soudu, že mu magistrát doručil dne 17. dubna 2015 výzvu k podání vysvětlení – krajský soud neoznačil důkaz, z něhož tuto informaci čerpá, a stěžovatel doručení výzvy popírá. Dále stěžovatel zpochybnil posuzování parkování svého vozidla ve dnech 5. a 6. února 2015 jako samostatných skutků, neboť vozidlo bylo dne 6. února 2015 zaparkováno na témže místě jako předchozí den a šlo tedy o totožný skutek, resp. o pouhé neodstranění protiprávního stavu. Konečně stěžovatel poukazoval též na to, že skutek ze dne 28. února 2015 byl v rozhodnutí o přestupku nedostatečně vymezen, pokud jde o místo spáchání (není uvedeno přesné místo na ulici Jana Opletala v Karlových Varech, přičemž v různých částech této ulice je různé dopravní značení). Podobnými nedostatky trpí i výroky o přestupcích spáchaných 1., 15. a 28. února 2015. Tyto přestupky zároveň nebyly věrohodně prokázány, protože z fotografií založených ve spise není jednoznačně patrné, že žalobcovo vozidlo parkovalo v místě, kde bylo dopravní značkou stání zakázáno.

[3] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti omezil jen na stručné a obecné konstatování, že se všemi námitkami obsaženými v kasační stížnosti se již přesvědčivě vypořádal krajský soud ve svém rozsudku. Jelikož vyjádření žalovaného nepřineslo žádné nové skutečnosti ani argumenty, nezasílal je Nejvyšší správní soud na vědomí stěžovateli k případné replice.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[4] Nejvyšší správní soud shledal, že podmínky řízení jsou splněny, a kasační stížnost vyhodnotil jako přípustnou. Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[5] První kasační námitku považuje Nejvyšší správní soud za nepřípustnou podle § 109 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), neboť stěžovatel v žalobě netvrdil, že by mu výzva k podání vysvětlení nebyla doručena. Jeho argumentace byla naopak postavena na tom, že po doručení této výzvy měl magistrát nadále pokračovat v objasňování přestupku. Ke skutkovým novotám Nejvyšší správní soud nemůže v řízení o kasační stížnosti přihlížet (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. června 2015, č. j. 8 As 81/2013 - 143 a tam

citovanou judikaturu Ústavního soudu). Jen nad rámec nutného odůvodnění tak Nejvyšší správní soud podotýká, že doklad o doručení výzvy je založen ve správním spise na č. l. 10.

[6] Druhou kasační námitku vyhodnotil Nejvyšší správní soud jako nedůvodnou. Ačkoliv správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu lze vnímat jako do jisté míry odvozený od objektivních znaků přestupku, který byl s vozidlem stěžovatele spáchán a jeho viník nebyl odhalen, stále je třeba mít na paměti, že stěžovateli není formálně vzato kladeno za vinu nesprávné parkování (byť v kasační stížnosti stěžovatel překvapivě označuje sám sebe jako řidiče, který vozidlo zaparkoval), nýbrž fakt, že jako provozovatel motorového vozidla nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Jde o delikt omisivní, tedy spáchaný nekonáním. Z důkazů nepochybně vyplývá, že dodržování těchto povinností nezajistil stěžovatel ani dne 5. února 2017, ani následujícího dne. Nic přitom nenasvědčuje šikanóznímu postupu policistů, jak by tomu mohlo být, pokud by obě policejní kontroly v dané ulici oddělovaly jen krátké časové okamžiky (mezi kontrolami ve skutečnosti uběhlo 24 hodin). Nejvyšší správní soud za dané situace neshledal nic závadného na závěru krajského soudu, že nebyl důvod k posouzení tzv. parkovacích deliktů ze dne 5. a 6. února 2015 jako jediného skutku, resp. trvajícího deliktu, jak požadoval stěžovatel (k trvajícím deliktům a jejich vymezení srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. února 2005, č. j. 5 A 164/2002 - 44). Správním orgánům v tomto směru žádná relevantní pochybnost nevznikla a s tímto závěrem neotřásla ani nekonkrétní spekulativní námitka vznesená až v rámci soudního projednávání deliktu, resp. v kasační stížnosti (srov. „*bylo-li vozidlo jeden den na místě zaparkováno, a s tímto vozidle nebylo odjeto* ...“). Nad rámec nutného odůvodnění Nejvyšší správní soud navíc podotýká, že i kdyby dal stěžovateli v tomto bodě za pravdu, na jeho práva, resp. výši trestu by to nemělo fakticky žádný vliv, neboť mu byl uložen ve společném řízení za všechny spáchané typově podobné delikty úhrnný trest, který se dle sazby pohybuje v rozmezí 1 500 Kč až 2 500 Kč (na což by se dalo ze strany Nejvyššího správního soudu přiléhavě opáčit *de minimis non curat praetor*). Stěžovatelovo srovnávání se zásadami trestání hypotetických zločinů vraždy a zpronevěry v souběhu je značně násilné; o postih za takové závažné zločiny nešlo (připoměňme si, že hovoříme o parkování v zákazu zastavení), ostatně trestání zločinů je postaveno přísně na subjektivní odpovědnosti za zavinění, zatímco postih správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je konstruován na principech odpovědnosti objektivní. Trestní právo a právo ovládající správní trestání jistě vychází ze stejných, resp. společných principů, z toho však nelze dovozovat, že by se bez dalšího ve správním trestání měla uplatňovat pravidla trestního práva hmotného, resp. že by pravidla trestního práva hmotného měla být ve správním trestání absolutizována, čímž by se rozdíly mezi trestním právem a správním právem prakticky setřely a došlo by i k popření důvodu, proč nejsou společensky jen škodlivá (nikoli nebezpečná) protiprávní jednání kriminalizována.

[7] Ani třetí kasační námitku neshledává Nejvyšší správní soud důvodnou. Místa spáchání deliktů jsou podle názoru Nejvyššího správního soudu vymezena ve výroku rozhodnutí dostatečně přesně, neboť kromě názvu ulice se vždy uvádí, že jde o úsek označený příslušnou dopravní značkou zakazující stání, resp. vymezující zpoplatněné parkování. Tato námitka úzce souvisí s námitkou, že stání stěžovatelova vozidla právě v těchto úsecích nebylo v jednotlivých případech řádně prokázáno. Pokud jde

o nedostatečnou průkaznost fotografií, jež posloužily jako důkaz o tom, že se stěžovatelovým vozidlem byly naplněny objektivní znaky parkovacích přestupků, Nejvyšší správní soud především podotýká, že hodnocení přesvědčivosti správního rozhodnutí a skutkových zjištění, z nichž správní orgány vycházely, je primárně úkolem krajského soudu. Nejvyšší správní soud do něj může zasáhnout tehdy, pokud by skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, neměla oporu ve spisech nebo byla s nimi v rozporu [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Takovou vadu řízení však v daném případě Nejvyšší správní soud neshledal. Fotografie ve všech případech zachycují dopravní značku a vozidlo stěžovatele stojící v úseku, který tato značka reguluje. Zpravidla není na těchto fotografiích čitelná registrační značka stěžovatelova vozidla, toto vozidlo je však rozpoznatelné podle vnějších znaků, přičemž na dalších fotografiích pořízených z větší blízkosti je pak již registrační značka dobře čitelná. Za těchto okolností nemá Nejvyšší správní soud důvod zpochybňovat skutkové závěry, k nimž správní orgány došly a jež potvrdil též krajský soud.

[8] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že krajský soud zhodnotil věc správně. Z výše popsaných důvodů vyhodnotil Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Plzni v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. jako nedůvodnou a zamítl ji.

IV. Náklady řízení

[9] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný měl ve věci úspěch, podle obsahu spisu mu však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. září 2017

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu